

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ובירורי יוחסין

סניפי בית הדין בבני ברק ובקרית ספר (מודיעין עילית) בשבתו כבוררות וכבית הוראה לממונות במעמד שני צדדים, ע"י דיין יחיד או מותב תלתא

(תיק זה פורסם כבר בחוברות המודפסות של בית הדין)

ויכוח בין קבלן לבעל בית על תשלומים ויתרת חוב

תיק מס' 2466.

דן הגרשח"ד בין קבלן שיפוצים ובעל הבית.

טוען הקבלן: קבענו 43 אלף לכל השיפוע. בקשתי בהתחלה 10 לקנות חומרים והביא לי. אח"כ ביקשתי עוד 8 ונתן לי. אח"כ ביקשתי עוד 20 ואמר לי שאין לו ונתן רק 10. ושתקתי. כעת סיימתי העבודה ונשאר חייב לי 15.

טוען בע"ה: כשביקש 20 נתתי לו 15. נשארתי חייב רק 10. לא החתמתי אותו על קבלות בכל פעם, סמכנו על זה שנזכור בעל פה.

טוען הקבלן: חנוני על פנקסו.

טוען בע"ה: אני מוחזק והמע"ה.

והשיב הגרשח"ד שמתוך ה5 שבויכוח ישלם לו כפשרה 2.5 אלף. והסיבה שמצד אחד הוא מוחזק, ואין דין על פנקסו כי אין פנקס, וזכרון בעל פה אינו דין פנקסו, רק שיש סברא של הימניה מזה גופא שלא דרש שיהיה פנקס. אבל נגד הסברא של הימניה יש סברא שאילו היה מביא לו 10 במקום 20 היה מתווכח ע"ז, ושתק. וא"כ מהשתיקה יש סברא שסימן שהביא לו 15 ולכן שתק.

ונפסק הדין דסברא שלא היה שותק דהיינו שתיקה כהודאה מבואר בש"ך סימן פא סקי"ז בשם ריא"ז ובשם הג"א בב"מ פ"ג אות ח ט בשם מהר"ח או"ז שאם יש אפשרות לפרש השתיקה מסיבה אחרת ובפירוש נוסף אין ללמוד מהשתיקה כלום.

ולמעשה יש לפרש כראות עיני הדיין.